

droben kamen in ga pomolil opici. Ta ga je vzela in dela v usta, a kmalu ga je jezna zagnala med dečke. Občen smeh je Franceta izpodbudil, da bi se še nekoliko bolj pošalil z opico. Prijel jo je za rep, hoteč jo potegniti z osla. V istem trenutku opica res ni bila več na oslu, ampak — na Francetul Lasala ga je, uhljala ter nabijala tako, da bi bil človek mislil, da bo po njem. France je kričal, skakal in se branil z rokami, a vse zaman! Še gospodar sam je končno komaj pomiril razburjeno žival.

Ves razpraskan, kuštrav in krvav jo je popihal France domov. Klobuka ni imel časa pobrati, neki tovariš ga je nesel za njim. Ko so se drugi dan pred poukom menili dečki o opici in je eden vprašal Franceta, zakaj je ni vrgel s sebe, ga je jezen zavrnil: »Kaj ti veš; spaka ima res štiri roke, namesto nohtov pa — kremplje!«

Pesem o Anici.

Anica naša,
Anica zala
v Bogu je, veste,
včeraj zaspala.

U Bogu zaspala . . .
Haj se to pravi?
No, da v nebeški
danes je slavi!

Uz nebes priplaval
krilatec je bel,
v naročje sveto je svoje
Anico vzel . . .

Ah, bolest, bolest
mamo, ata presune —
Uz Anico angel hitel
mimo zvezd, mimo lune . . .

Mimo zvezd, mimo lune
v nebeški raj. — —
Usem Bog ga milostni
podeli kdaj!

Fran Žgur.

Božici.

Angelčke ustvaril
za nebo Gospod
in zato pozval te
rano je od tod . . .

Tam na jasnem nebu
angelček si zdaj . . .
Moli, da jaz k tebi
tudi pridem kdaj! —

Bogomila.

